

Maar den volgenden middag was hij dadelijk aan 't reklameeren; het ging verkeerd in de wereld.... daar was te veel onrechtvaardigheid; en de goeie waren daarom de goeie niet.... En nog veel meer.

Nonkel en tante konden hunne ooren niet gelooven. Die moet socialistische gazetten gelezen hebben, zei tante Emma, zoodra Buken buiten was; dat is anders niet mogelijk.

Daar was van dien dag af geen huis meer te houden met Buken; en 't was te veel dat hij een slag moest werken. Maar het vreemdste van al: hoe stuurscher Buken voor zijn nonkel en tante was, hoe plezanter Buken werd zoodra hij de deur uit was. Buken werd een lustige kerel; en de grappigste van heel de fanfaren. Hij kon nog wel eens te droomen zitten voor zijn glas bier; of een beetje knak antwoorden als de muziekmeester beweerde dat hij de goem-pa niet juist op tijd had gespeeld, maar wanneer ze Buken vroegen om nog eens te zingen, was hij altijd gereed. Hij leerde natuurlijk ook de liedjes, die ze met de kermis in de danstent speelden; maar iedermaal dat hij op een stoel klom, moest hij weer eens zingen van: Het kalfke Mozes of van het Snijdertje.

Snijderke, snijderke, snijderke fijn;
'k Wil van mijn leven geen snijder meer zijn.

— 't Is toch kurieus, kloeg nonkel Baptist, dat hij thuis zoo bot kan zijn..

En hij bleef bot; en krikkel voor een niet. En hij werd zoo wantrouwig, tegen nonkel en tante, en tegen de heele familie. Wanneer hij bij vergissing zijn geld in een verkeerden zak had gestoken, schoot hij direkt uit: Waar is mijn geld?

— Precies of we 't gestolen hebben, zei nonkel Baptist verontwaardigd. Buken had willen zeggen: daar zijt ge toe in staat; maar hij hield zich nog in op tijd. En den volgenden morgen, toen hij met een kevie jonge haantjes naar de markt moest, trok hij zijn zondagsche kleeren aan en klom de trappen van het vredegerecht op.

— Kunt ge 't niet met mij doen, vroeg de griffier, voor wat is 't?

Buken wou het hem wel zeggen. En niet zeggen.... Alla, hij zou geren.... Goed dan, zei de griffier gekwetst; als ik het niet kan, wacht dan tot meneer de rechter vrij is.

En Buken wachtte; er zaten er nog wel twintig te wachten; de een voor een familieraad en de ander om te reklameeren tegen zijn gebuur, die zijn kiekens in zijn graan liet loopen, een derde voor een kwestie van een scheidsmuur, en een vierde voor een kwestie van een sterfputteken. Hij wou eens zien waarom hij dat putteken zou moeten wegdoen van het gemeentebestuur; dat was toch altijd zoo geweest, al wel honderd jaar misschien.

— En waarvoor kom-de gij, vroeg een vrouw, die met een zwart korfken op haren schoot naast Buken zat.